

عنوان مقاله:

نظام واژه‌سازی در چارچوب نظریه نام‌نگری اشتکاور با نگاهی به زبان فارسی

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات زبان و گویش های غرب ایران، دوره 2، شماره 5 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

هما اسدی - دانشگاه الزهرا

آریتا عباسی - دانشگاه الزهرا

نینا حسینی کیونانی - دانشگاه الزهرا

خلاصه مقاله:

این مقاله به معرفی نظام واژه‌سازی در چارچوب نظریه نام‌نگری اشتکاور می‌پردازد. نظریه نام‌نگری اشتکاور نظریه‌ای شناخت‌محور است که نیازهای نام‌گذاری جوامع زبانی را مدنظر قرار می‌دهد و بر نقش فعال و ظرفیت شناختی مبدع یا واژه‌ساز در خلق واژه تأکید می‌کند. هدف از نگارش این مقاله، توصیف نظام واژه‌سازی در چارچوب نظریه نام‌نگری اشتکاور است، ضمن آن که تلاش خواهد شد با ارائه نمونه‌هایی از واحدهای واژگانی زبان فارسی، مبانی این نظریه تبیین و ارزیابی شود. تحلیل داده‌ها نشان داد که با توجه به طرح‌واره نظریه نام‌نگری و وجود هفت سطح یعنی جامعه زبانی، واقعیت فرازبانی، سطح مفهومی، سطح معنایی، سطح نام‌نگری، سطح نام‌گیری و سطح واجی و همچنین با وجود پنج نوع واژه‌سازی مفروض در این نظریه می‌توان نظام‌های واژه‌سازی را توصیف و تبیین کرد.

کلمات کلیدی:

نام‌گذاری، نظام واژه‌سازی، نظریه نام‌نگری، زبان فارسی، اشتکاور

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1161374>

